

Que la seva sang vessada davant dels murs de Verdun faci creixer en nostres cors l'amor i patriotisme per Catalunya, i si el desenllaç dels aconteixements fa que dintre de la nostra mateixa patria sigui precis repetir el sacrifici, cantem tots a una amb el poeta les estrofes que deuriem gravar-se en la memoria de tots els catalans:

No passareu! I si passeu
quan tots haurem deixat de viure,
sabreu de sobres a quin preu
s'abat un poble digne i lliure,
Mes, no será! Per més que feu
no passareu!

IDA.

Els catalans d'Amèrica

El nacionalisme català és quelcom més que una cosa casolana, quelcom més que un sentiment que hom acarona entre quatre parets. El nacionalisme català és una força de profunda afirmació del nostre valer, i és, també, una força expansiva que sap llangar-se pel món i assimilar-ne les més preades virtuts.

Una de tantes proves la trobem en els germans nostres d'Amèrica, que d'allà estant, no so s contemplen el gran moviment nacionalista de Catalunya, sinó que s'hi associen també, fent d'aquesta manera que aquells corrents nacionalistes traspassin l'Atlàntic i arribin fins a les terres americanes, les terres plenes de fervor i plenes de prometenques.

Avui, el nacionalisme català té per terres d'Amèrica, tant del Nord com del Sud (més en aquesta darrera), grans nuclis, grans fogars de catalanisme, que han de reportar fruits importantíssims i de grossa valua.

I, com sol passar en trobar-se fora de la patria, el catalanisme s'accentua d'una manera tal, en els catalans d'Amèrica, que bé pot dir-se que molts d'ells abans més aviat remisos i com indiferents, avui es manifesten d'allò més enardits.

Però els catalans d'Amèrica no són un nucli sol, sinó que són una munió. Ara mateix, acabem de rebre una nova revista, molt ben presentada i ben deixada, que fan sortir els catalans de Méjic.

Aquesta revista és «CANIGO», de la qual n'extraiem ço que segueix:

«Catalunya s'ha fet gran perquè dintre de cada català hi ha un sentit concret de la nacionalitat. Quan ensenyem una cosa feta a Catalunya i feta per catalans, no podem amagar el nostre orgull, l'orgull de la raça: som nacionalistes encara que no volguem i aquest nacionalisme innat en nosaltres hem de cultivar-lo i fer-lo més gran, però sense cap mena d'ambició, desinteressadament, com es defensen les grans causes.»

Aquest llenguatge enèrgic, vingut de terres americanes, té un to decisiu que no pot fallir.

De «La Veu de Catalunya» 2 Setembre 1918.